

»Daj, sliči ji, bogovec! Vzemi žerjavice iz žive in čiste besede, razpihaj jo, da bo ogenj in se bodo duše ogrele ob njem. Ne gori ti? Nerodni človek! Ali nimaš pihalnika? Pihalnika, ki ti bo tudi za palico, da se opreš nanjo? Dimi se ti? Iz sape nenavidnega? Leugest, Baertl, leugest! Dimi se ti kakor Kajnu oltar in Savlu žrtva, in Dachss je prav povedal in očital, da si mudljiv.«

V žalost in tegobo je utonil. Sreča njegove davne vesele evangeljske službe je vstala vanj kakor spomin: Bil je goreči baron Adam. Okrutno šalo je vedel. Papežniškim poslom in tlačanom je stregel v petek in soboto s svinjino, da niso jedli. Svojim pa je bil vrstnik in prijatelj. Odpuštil je lenobo pri delu, mudljivosti pri božji besedi ni prenesel. Kakor je bil predpisal Martin, je imel v gradu v ponedeljek in torek krščanski nauk, v sredo branje iz Matevža in v soboto iz Janeza, v četrtek besedo po pismih apostolov in v petek preroke in razodenje o koncu sveta. V nedeljo je bil pri skupni službi in molitvi s srenjo iz Kranja, katero je za pot gostil z vinom, s polnim vrčem za vsaka usta. Baron Adam je umrl. Sin Nikolaj ne pozna več okrutne šale s svinjino. Mlada žena Judita mu je usopila duha. Pustil je, da je nauk omrazil poslom v ponedeljek in torek in še branje. Komaj še trpi srenjo iz Kranja pri božji službi v nedeljo. Baron Nikolaj ni goreč. Moder je iz pisma, nečimern localis. Nima očetove okrutne šale,

VENO PILON: PRI DELU.

ima šalo pismarjev in samo za enega. »Uro biblije in modrosti božje« je zmisli. Da se vsaj malo odškoduje za gostoljubje, ki mu je nadležno, da si prijazen služi lepe žene, ki skrivaj stražo streže debeljaku Tomažu in novim menihom — Jezabela ...

»Daj, sliči ženi z netivom,« je planil bogovec trudno, »izpolni besedo, ki si jo dal Dachsu, da boš storil svojo dolžnost do konca. Sliči ženici v ljubezni dela, če moreš. Skliči svoje in jih uči, sej, kakor si sinoči hotel, in da so otroci prvi, orna ledina, in žene žejne dobre besede in le možje okorni, da čutijo komaj bič. Jezabela jim je pri Abdiji odprosila nadležnost nauka in branja. In le ure biblije in modrosti ni odprosila. Zato ker ve, da mi je bridka in nadležna, glupost iz mrtve črke od desetih do poldne vsak četrtek.« Med bogovčevo besedo je vstopil stražar z zajtrkom. Ko je položil posodje na mizo, je odstopil za korak in rekel uradno:

»Gospod baron in gospa vabita k uri modrosti.«

»Za torek?« je vzkliknil bogovec.

»Za zamude zadnjih tednov,« je odvrnil kratko sluga.

»Pridem,« je dejal nevljudno bogovec. V stražarjevem licu je videl prikrito zloradost. Sluga se je poklonil in šel. Bogovec je sunil jed od sebe, vzel vrč in šel sam po vina, ki ga je imel od mestjanov v Kranji. Potem je sedel in odprl v knjigo. Še je kipelo v njem, ni vedel, kaj bere. Zajel je iz vrča, globoko. Trpko je umel: »Podvojil mi bo nadležnost. Iz Jezabele ima, glupec. Morda sam niti ne sluti, čemu. Ne sluti, da koplje nenavidna, kakor je iz novih menihov učena. Stražo ji streže za prijazen, ki želuje, da bi ji zoprni bogovec že šel iz grada, prekleta.« Bogovec je skrčil prste v pesti in udaril ob mizo: »Ne boš, papežnica! Hie Baertl! Starec je, a v knjigi je močan. Boj hočeš, imej ga!« Sredi jeze je osupnil in se prijel za glavo in zastokal:

»Herre Jesus, in jaz sem jo skoraj blagoslovil; Judito, Jezabelo prekleta!«

Nato je bral iz knjige, pil in bil nestrpen:

»Pridi že, stražar Abdijev, pripravljen sem!« — — —

Sluga je vedel bogovca v grajsko kementato. Drug stražar je v prostoru primikal težke stole k mizi in zajemal s police knjig